

Тразнична
измажа

Дженифър Пробст

ДЖЕНИФЪР ПРОБСТ ПРАЗНИЧНА ИЗМАМА

Превод: Illusion

chitanka.info

Ейдън Хънтър е уморен от живота в града и жените, които го преследват само заради парите и семейството му. Наричан *Краля на пастата* и обявен за *най-търсения ерген в Ню Йорк*, той се оттегля в горската си хижа, за да намери себе си. Ейдън иска да срещне жена, която ще го обича заради самия него... но не е очаквал една учителка да преобърне живота му.

Изабела Самърс е шокирана от сексуалното привличане, което изпитва към грубия работник във фермата за коледни елхи. Когато той се появява на парти и я намира, тя разбира, че не иска повече да се бори с привличането... Изабела обаче не е очаквала да се влюби в странник с голяма тайна.

Могат ли любовта и истината да триумфират?

На моите момчета, Джейк и Джошуа.

Вие напълно преобърнахте света ми, донасяйки в него повече радост и непрекъснато вдъхновение, отколкото някога съм си мислила, че е възможно да има.

Мама ви обича.

ГЛАВА 1

— Сексапилна е.

Ейдън Хънтър погледна към слабата блондинка с перфектни черти на лицето и прилепнала плетена рокля. Младата жена внимателно разглеждаше огромния триметров смърч, все едно си представяше колко много играчки би могла да сложи по клоните. Ейдън поклати глава и продължи да изважда коледните елхи от камиона.

— Много висока топка е — каза той.

Най-добрият му приятел явно не беше съгласен.

— Ти си луд! Какво толкова лошо има в това да пръснеш малко пари за нея, щом изглежда по този начин?

— Просто искам едно добро момиче. Някое, което е нормално.

Вин въздъхна нетърпеливо и се облегна върху камиона.

— В днешно време няма нито една сваятна. Освен това ти също не си от нормалните. Кой човек, печелещ милиони, отива да работи под прикритие в разсадник за елхи? Какво се опитваш да докажеш?

Ейдън потисна раздражението си и се опита отново да му обясни:

— Казах ти. Изморен съм от жени, които ме преследват заради парите и наследството ми. Искам да намеря някоя, която да ме харесва такъв какъвто съм — без никакви условия. Имам нужда да си почина от светлините на прожекторите.

Вин направи широк полукръг с ръце, за да обхване безкрайната селскостопанска местност, покрита с дървета.

— И затова дойде тук? Дори не знаех, че имаш хижа в това забравено от Бога място.

— От години я притежаваме. Преди време баща ми я ползваше, когато ходеше на лов. За момента имам четири седмици преди празниците, за да се почувствам като обикновен човек.

Приятелят му сбърчи нос.

— Мразя физическия труд. Слушай, дойдох само за уикенда. Един мой приятел прави купон по случай празниците и искам да дойдеш с мен. Ще бъде забавно.

— Не, благодаря!

— Идваш! Събота вечер при Райнбек. Може би там ще намериш своята нормална жена.

— Вин, не искам...

— Страхотно, ще ти се обадя, за да ти кажа адреса. Идваш! — Ейдън нямаше възможност да отговори, защото приятелят му излезе от фермата и внимателно застъпва по мъха, сякаш не можеше да разпознае земята, след като през целия си живот беше живял върху бетон. Ейдън едва сдържа смеха си.

Роден и отгледан в Манхатън, беше израснал без проблеми, живееше в мезонет и се разхождаше из града с таксита. Едва наскоро се беше преместил в северната част на щата Ню Йорк и като че ли свежият въздух прочисти както тялото, така и душата му. Свали ръкавиците си и огледа двора с елхите.

По дяволите, беше изморен! Уморен от забързания начин на живот, който бе водил. Изтощен от изискванията на инвеститорите и очакванията на обществото. Омръзнало му беше да бъде в сянката на известния си баща — Краля на пастата. Но как бе възможно да се оплаква, когато половината от населението на страната с мъка си намираще работа?

Ако баща му можеше да го види сега. Ейдън имаше за цел да се скрие и да наблюдава местното население в опит да си подреди мислите. Но прекалено дългото време, което прекара сам в гората, му докара нещо като депресия. Когато видя обявата на селския път за работници, които да помагат в разсадника за коледни дръвчета, без да се замисли отиде до там и в рамките на няколко минути си осигури работа.

От дейността, която извършваше, се сдоби с мазоли, болки в мускулите и измръзнал нос. Въпреки това го обзе някакво вътрешно спокойствие, породено от свежия аромат на бор и безгрижните разговори на хората, завладени от вълненията по празниците. Все пак се нуждаеше от време, за да открие своя собствен път и да реши накъде иска да поеме. Желаше да изгради живота си по свой собствен начин и копнееше за жена, която да го иска заради самия него, а не

заради компанията, която щеше да наследи. Така че тук намери себе си — полагаше физически труд в този северен град, за който никой не беше чувал, и мечтаеше да срещне подходящата жена.

Горкото, малко, богато момче.

Собствената му самоирония го накара да се разсмее, да се отърси от мислите си и отново започна да работи.

* * *

Изабела Самърс се разхождаше покрай редиците елхи и плътно обви палтото около себе си. Духаше силен и режещ вятър, от който бузите ѝ почервенияха. Беше глупаво. Защо търсеше коледно дърво, когато щеше да бъде сама по празниците? Дали това щеше да я накара да се почувства по-добре, след като за поредна година щеше да е сама?

Потисна въздишката си и продължи да се оглежда. Не, щеше да го направи. Домът ѝ изглеждаше мрачен и жалък. Това, че беше сама, не означаваше, че трябва да се лиши от празничното настроение. Винаги бе обичала Коледа — това беше времето на надеждите. Наближаваше края на една година, а началото на новата ѝ предоставяше нови възможности. Щеше да си вземе великолепна елха и да я украси с лампички и гирлянди и в тъмното щеше да пие яйчен пунш. Може би щеше да се опита да започне дневник, в който да изброи всичките си цели през новата година. Беше прочела това в една от книгите си за самопомощ и се чувстваше готова да направи тази решителна крачка в живота си.

Изра една пътека с големи, съвършени дръвчета — острият мирис на бор се смесваше с вятъра. В края на редицата, сгушено най-отзад, напълно изолирано от останалите елхи, го откри.

Съвършеното дърво!

Беше ужасно! Редките клони стърчаха под странни ъгли и висяха тъжно надолу. Стеблото беше изкривено като стара жена, която беше свърнала по грешния път и не можеше да се ориентира. Това дърво символизираше всичко, за което не се говореше на този празник — самота, дистанцираност, безизходица. Елха, която беше хваната в капана на хубавиците, чакаща някой да я хареса и да я върне към живот.

Приблѳжи се и внимателно докосна един от клоните, като се чудеше как щеше да я сложи в колата, без да ги нарани още повече. След това чу глас:

— Няма да вземете точно това дърво, нали?

Обърна се. Погледът ѳ срещна две великолепни златисти очи, които ѳ напомниха за една от големите котки от джунглата, която беше видяла в зоопарка в Бронкс. Въпросително повдигната вежда показваше учудването му от избора ѳ.

— Защо? Има ли някой друг, който да го иска?

Лека усмивка заигра върху изваяните му устни. По гърба ѳ преминаха тръпки, които нямаха нищо общо със студа.

— Не мисля така. Не мога да го продам. Щях да го сложа обратно в камиона и да го върна отново там, откъдето е дошло.

Без съмнение не го харесваше, макар че той беше олицетворение на мъжкото съвършенство.

— Добре, купувам го. — Изпъна рамене и го изгледа с хладния поглед на учител. — Колко струва?

Мъжът изгледа критично нея, а после и дървото. След това свали работната си ръкавица, за да може да се почеше по главата. Една своенравна руса къдрица падна върху челото му, напомняйки ѳ за Робърт Редфорд в любимия ѳ филм „Каквито бяхме“. Веднага отхвърли тази досадна мисъл.

— Хмм, нека да помисля. Бих казал сто долара.

Изабела направо зяпна.

— Сто долара? Това си е чист грабеж. Смятахте да се отървете от него. Би трябвало да ми го дадете без пари.

Той скръсти ръце. Червената карирана риза беше силно опъната върху слабото му мускулесто тяло. Избелели дънки плътно прилепваха по бедрата му. Изабела мислено се наруга, задето се зачуди как ли изглежда задникът му. Мъжът говореше с престорено провлачен глас, като че ли се опитваше да прикрие градския си акцент.

— Е, виждам, че се интересувате от това дърво и затова трябва да ви дам някаква цена. Все пак работя на процент. Какво ще кажете за седемдесет и пет долара?

Младата жена вирна брадичката си и застана пред дървото, сякаш зачитаваше малко прасенце от Големия лош вълк.

— Категорично не! Така или иначе щяхте да го изхвърлите и всичко, което получите, ще е допълнително. Ще ви дам двадесет.

Като че ли обмисли офертата ѝ, после тъжно поклати глава.

— Съжалявам, просто не мога да го направя. Не мога да ви го дам за по-малко от петдесет.

Изабела едва сдържа гнева си. Този отвратителен негодник беше толкова арогантен; проклетата да е, ако му даде това, което искаше. Вероятно си мислеше, че като е жена не може да се пазари. Реши да приложи интернет уменията си за закупуване на автомобили, като се престори, че е готова да си тръгне.

— Двадесет долара или си тръгвам!

Дяволити пламъчета светнаха в кехлибарените му очи, както и още нещо, което тя не можа да определи. Някакво едва сдържано сексуално напрежение, което я сграбчи и омота в магията си.

— Наистина съжалявам, госпожо. Не мога да ви го дам за по-малко от петдесет.

— Нямаме сделка!

От раздразнение сви дланите си в юмруци. Нямаше как да плати петдесет долара за едно жалко дръвче, което можеше да се разпадне веднага, щом се прибере вкъщи. Този тук заслужаваше да не спечели нищо от продажбата. Какво я интересуваше дали смяташе да го хвърли обратно в камиона, или не? Той беше подъл, а Изабела отказваше да спори с него.

Тя се обърна и се отдалечи. Очакваше да ѝ извика: „Чакай“, но той не го стори. Направи пет крачки, зави зад ъгъла и спря.

Дяволите да го вземат!

Нуждаеше се от това дръвче.

Мислено младата жена прецени превъзходството на гордостта над емоциите. Както обикновено в живота ѝ емоциите надделяха. Дръпна плетената си шапка още по-плътно върху главата си и се върна обратно.

Мъжът стоеше точно там, където го беше оставила, и докато я гледаше, се ухили.

— Връщате се толкова скоро? — попита, като видимо се забавляваше от това. Гласът му, който беше смесица от грапав пясък и гладък карамел, галеше слуха ѝ.

Опита се да бъде разумна.

— Коледа е! Защо не приемете да ви дам двадесет долара и да взема тази елха у дома? Ще спечелите малко пари, а и ще направите още някого щастлив.

Махна към нещастното коледно дърво.

— И това дърво ще ви направи щастлива? — Веселото му настроение се превърна в нещо по-ясно, а очите му пронизаха нейните. — Защо?

Изабела изсумтя нетърпеливо:

— Защото е самотно!

Думите ѝ все едно паднаха помежду им. Бореше се със смущението, предизвикано от това абсурдно твърдение, но държеше на казаното. Мъжът направи три стъпки и скъси разстоянието помежду им. Сърцето ѝ спря, а след това затуптя лудешки. Подобно на чистокръвен жребец пуснат в поредната гонка. Отблизо лицето му изглеждаше дори още по-съвършено — носът му беше леко изкривен, което го предпазваше от това да изглежда прекалено привлекателен. Миришеше на смърч и кафе, възхитителен аромат, който се носеше из въздуха. В мига, в който замълчаха, той я погледна, а после дрезгаво прошепна:

— Чувството ми е познато.

Почти несъзнателно устните ѝ се отвориха. Все едно беше пропаднала в заешката дупка^[1], Изабела осъзна, че ако този непознат се наведе и я целуне, тя щеше да му отвърне. Невидимата връзка завибрира, зажува, след което се успокои. Младата жена направи крачка назад, а мъжът не помръдна от мястото си.

— Продадено — отвърна. — За двадесет долара.

Изабела кимна, като все още вниманието ѝ беше насочено към странното чувство, което караше стомахът ѝ да се присвива. Все още не го харесваше, но нещо в него я привличаше. Извади банкнотата и му я подаде. Голите му пръсти докоснаха меката кожа на ръкавиците ѝ и за секунда ѝ се прииска да ги махне, за да почувства какво ще е усещането, ако докосне нейната гола кожа. Мъжът прибра парите в джоба си и внимателно вдигна дървото.

— Ще го отнеса до колата ви.

Последва го по безкрайните редове към удобния ѝ седан. Постава го внимателно на задната седалка.

— Твърде е малко, за да го завържа на тавана, но ще се справите с него. Внимавайте на завоите. Далече ли живеете?

Изабела поклати глава.

— Не. — Бръкна в джоба си и извади банкнота от пет долара. — Заповядайте. Благодаря за помощта.

Посегна да вземе парите, но вместо да ги издърпа от ръката ѝ, палецът му докосна голата кожа на китката ѝ, там където свършваше ръкавицата ѝ. Шокът от допира му спря дъха ѝ. Очите му се взряха в нейните, напълно осъзнавайки нейната реакция. После се усмихна.

— Задръжте ги. Весела Коледа!

Езикът ѝ се оплете, докато казваше:

— Весела Коледа! — След това се обърна и колкото се може по-бързо се качи в колата си. Когато потегли, забеляза, че я наблюдава през цялото време, като с поглед проследи следите от гумите ѝ, докато колата ѝ изчезна зад завоя.

[1] Препратка към книгата на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“, където героинята попада в един странен, нереален свят през заешка дупка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Вин, не съм в настроение да ходя на това парти.

— Ще дойдеш! Вече казах на Рик да ни очаква, а и там ще има много неомъжени жени. Нормални, хубави, самотни дами за теб. А за мен — лоши, палави дами, които все още не са сгодени.

Ейдън се засмя на мобилния си телефон.

— Може да отидеш и без мен, не ти е нужна подкрепа. Очаква се тази вечер да вали сняг и просто ми се иска да почета хубава книга и да си легна рано. Физическият труд направо ми разказа играта.

— Сега звучиш като старец. Ще се видим в осем часа. Хайде, вероятно няма да те видя отново преди празниците. Ще излезем, ще се срещнем с някоя жена и ще се забавляваме. Става ли?

Ейдън отново напълни чашата си за кафе и облегна бедрото си на кухненския плот.

— Добре. Ще се видим в осем.

Затвори телефона и си допи кафето. После погледна надолу към счетоводната книга и надраскания набързо регистрационен номер върху страницата. Нейният регистрационен номер. Загадъчната непозната, която спохождаше сънищата му през последните няколко нощи. Почти простена. Официално се беше превърнал в преследвач.

Имаше достатъчно познати. Всичко, което трябваше да направи, беше да им даде този номер, а те щяха да му предоставят името и адреса. Да, беше незаконно, но нямаше да направи нищо. Просто искаше да узнае едно име. Ако беше местна, можеше да намери начин да разпита къде ходи или дали е омъжена. Боже, какво щеше да прави, ако се окажеше, че има съпруг? Тази мисъл накара стомахът му да се свие. Не, под ръкавицата на безимения ѝ пръст нямаше пръстен. Беше сигурен, че не носеше халка.

Ейдън нямаше желание да ходи на това парти, за да се срещне с друга, не и когато мечтаеше за нея — жената, чиито великолепни сини очи му напомняха за Карибско море и можеха да бъдат толкова смразяващи, колкото Атлантическият океан, както когато беше

повдигнала брадичката си и се опита да го погледне отвисоко, въпреки че той се извисяваше доста над нея. Тази жена имаше кураж. И все пак не беше поискал номера или името ѝ. За пръв път в живота му неговите социални умения не отговаряха на емоциите му. Като че ли беше с вързан език, напомняйки му за първата любов. И когато се отдръпна от допира му, очевидно почувствала връзката помежду им... ами, самият той не знаеше какво да прави. Тя изчезна толкова бързо.

Трябваше да я намери.

Остави чашата си за кафе и отиде да се преоблече за партито, на което не искаше да отиде.

* * *

— Не ми се ходи. — Изабела мразеше жалната нотка в гласа си, когато се обърна към приятелката си, докато стояха пред вратата. — Казах ти, че просто исках да си остана вкъщи и да почета.

Най-добрата ѝ приятелка, Лиз, въздъхна страдалчески:

— Тук сме! През целия път се оплакваш и сега ще спреш да го правиш. Уредила съм ти една страхотна среща на сляпо. Този мъж много ще ти хареса.

— Ненавиждам този тип срещи — измърмори. — Винаги са катастрофални.

— Печели много пари. Очарователен е и е красавец.

— Мразя богаташчета! Те са като разглезени деца!

— Не съди предварително! Хайде! — Лиз я побутна, за да влезе в украсената за празника къща. Огромно коледно дърво се изправи пред тях във фойето, беше високо повече от три метра — чисто съвършенство и великолепие, украсено с лампички, играчки и гирлянди. Тълпи от красиво облечени хора в яркочервено и зелено се бяха струпали около големия дървен бар и бюфета. Коледни песни звучаха от стратегически разположените високоговорители, докато двете прекосяваха стаята да си оставят палтата. Лиз се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Отиди на бара и си вземи вино. Ще намеря мъжа, с когото имаш среща и ще го доведе при теб.

— Лиз...

— Отивай!

Изабела се подчини и намери свободно място на бара. Поръча си Пино гри^[1] и отпи от него, докато оглеждаше заобикалящата я обстановка. Тогава го видя.

Мъжът, който ѝ беше продал коледното дърво.

Тя замръзна и се загледа как си проправя път през стаята. От него се излъчваше силна, мъжествена енергия и това автоматично караше тълпата да се отдръпне от пътя му. Изглеждаше така, все едно се беше облякъл само за негово удоволствие, а не за одобрението на другите — черна риза с копчета, панталони с цвят каки и работни ботуши, които завършваха тоалета му. В стая, изпълнена с Калвин Клайн и Прада, предположи, че той нямаше достатъчно средствата да бъде на нивото на останалите гости, но може би беше с някого, който можеше да си ги позволи. Жена, например. От тази мисъл я заболя и я нарани много повече, отколкото очакваше, а дори не знаеше името му.

Сякаш чул мислите ѝ, мъжът вдигна поглед и в този момент очите им се срещнаха.

Той каза нещо на човека до себе си, проправи си път през стаята и докато вървеше към нея, не я изпускаше от поглед.

— Здравейте.

Изабела не можа да спре усмивката, която разцъфна на лицето ѝ.

— Здравейте. Какво правите тук?

Той сви рамене.

— Покани ме приятел. Ами вие?

— И мен също. — Чувстваше се замаяна от удоволствието, че отново е близо до него, подобно на тийнейджърка, която се кани да разговаря с футболната звезда на гимназията. — Тази елха откън вие ли я доставихте?

Събеседникът ѝ се засмя.

— Не, купиха я от един от конкурентите ни. Изпуснах тази продажба.

— Голямата комисионна?! Съжалявам.

— Всичко е наред все пак — вашата покупка компенсира загубата. Как е вашето нещастно коледно дърво? — попита той.

— Много по-добре. Ще бъдете впечатлен.

— Вече съм.

Думите увиснаха във въздуха помежду им. Музиката и случващото се около тях избледняха под златистия блясък в очите му. Тя прочисти гърлото си.

— Така и не разбрах името ви.

— Ейдън. Ейдън Хънтър. А вашето?

— Изабела Самърс.

— Приятно ме е да се запознаем, Изабела Самърс. — С тези думи, той протегна ръка и преплете пръстите си с нейните.

Шокът, причинен от допира на голата му длан, накара цялото ѝ тяло да потрепери. Ръцете му бяха топли и силни. Представи си как докосва голото ѝ тяло, втвърдените ѝ зърна, както и по-надолу. Руменина заля бузите ѝ. Какво ѝ ставаше? Привличането ѝ към този мъж се основаваше на неговата личност и доброта. Внезапно мисълта да разкъса дрехите му взе надмошние над този разговор.

Сякаш усетил какво си мисли, Ейдън се наведе напред. Топлият му дъх погали устните ѝ.

— Идеята ти явно е доста привлекателна — прошепна той.

Размърда се заради болезнената топлина, която почувства между бедрата си. Руменината ѝ стана още по-наситена. Той бавно протегна ръка и прокара пръст по зачервената ѝ буза. Връзката помежду им се запали и изгоря като електрически бушон под вода. Тялото ѝ като че ли се събуди за нов живот и изгаряше от желание. Очите му потъмняха. Тя отвори уста и...

— Изабела.

Името ѝ проряза като с бръснач мъглата, в която бяха потънали. Лиз стоеше до нея с един добре изглеждащ мъж, явно шокирана от това, че трябва да прекъсне срещата им. Ейдън свали ръката си и отстъпи назад. Лицето му се промени в хладна учтивост. Стомахът ѝ се сви, но Изабела се насили да се обърне с приветлива усмивка към мъжа, който стоеше до приятелката ѝ.

Лиз ги представи един на друг и бързо изчезна, гледайки с любопитство Ейдън, който кимна към новодошлия — Робърт — учтиво се извини и изчезна в тълпата. Изабела се обърна към мъжа и с не особено голямо желание започна разговор с него, докато мислите ѝ все още бяха с Ейдън Хънтър.

* * *

Ейдън мрачно наблюдаваше разговарящата двойка, докато отпиваше от питието си. Беше явно, че срещата е на сляпо, уредена от приятелката ѝ, която ги представи. И все пак това не му харесваше. Съдбата се беше намесила и му бе помогнала да я намери. Със сигурност не искаше да я изгуби заради друг мъж, особено когато всичко беше в самото начало.

Беше по-зашеметяваща отколкото си я спомняше. В сините ѝ очи все едно пламтеше буен огън, а без плетената шапка и палтото, Ейдън осъзна, че изглежда убийствено. Медени кичури коса падаха като водопад около лицето ѝ, като караха извитите ѝ вежди и пълните, нацупени устни да изпъкват. Червеният коледен пуловер очертаваше пищните ѝ гърди. Носеше черен панталон, а дългите ѝ крака бяха подчертани от толкова модерните кожени ботуши, стигащи чак до бедрата ѝ и които ѝ придаваха адски сексапилен вид.

Винаги беше излизал с красиви жени. Но Изабела изглеждаше по-различна от тях. Лицето ѝ отразяваше прямота и силен характер, които вече рядко се намираха. Проліча си от начина, по който спаси едно дърво, което беше откровено грозно. Повече се вглеждаше под външната повърхност и не се колебаеше да отдели от ценното си време за това. Хората, които Ейдън познаваше, рядко пилееха усилията си, за да опознаят околните. Копнееха за нещо по-голямо, по-добро, по-лъскаво и ако можеха, да го получат още вчера. Отдадеността на Изабел към нещо толкова грозно го заинтригува, докато следваше интуицията си, само и само да удължи сделката. Никой не би платил толкова пари за нещо, което не се вписваше с останалите. Нещо, което не беше красиво.

Но Изабела му доказва, че греша.

Когато отказа да остави дървото, което ѝ беше харесало, разбра, че със сигурност трябва да опознае тази жена.

През следващия час се опитваше да не показва раздразнението си. Партието беше добра възможност да научи повече за нея. Разбра, че мъжът, с когото имаше среща на сляпо, беше зъболекар. Стомахът му се сви. Беше ли от жените, които не биха искали да имат нищо общо с човек, работещ във ферма за коледни елхи. Може би мисълта да се

среща със зъболекар със стабилни доходи, ще бъде решаващ фактор за това дали ще го хареса, или не? Тази идея го натъжи още повече.

Тълпата започна да ахка възторжено и да си проправя път към голямата тераса. Беше завалил сняг и лека-полека се превръщаше в снежна буря. Ейдън наблюдаваше как двойката довърши храната в чиниите си, която бяха взели от бюфета, след което Робърт изчезна.

Ейдън не беше натрупал богатството си, докато стоеше отстрани, чакайки най-добрата възможност. Беше се научил, че трябва да отиде и да я сграбчи. Остави чашата с пиетието си и закрачи към Изабела, решен да не допусне неговата дама да му бъде откънната от някакъв местен зъболекар.

Очите ѝ се оживиха; изглежда се радваше, че го вижда. При вида на усмивката ѝ, кръвта му се сгорещи.

— Здравей отново — поздрави. — Как върви срещата ти?

Изабела се натъжи, а той съжали, че я накара да се почувства неудобно. Само два разговора помежду им му бяха достатъчни да се почувства по-свързан с тази жена, отколкото с която и да е друга.

— Ейдън, приятелката ми уреди тази среща на сляпо и аз...

— Не, не е нужно да се извиняваш. Не исках да те накарам да се притесняваш. — Огледа се наоколо и протегна ръка към нея. — Мислиш ли, че мъжът, с когото си на среща, ще има нещо против, ако част от времето си прекараш с мен? Навън има снежна буря. Искаш ли да я погледаме?

— Да. — Хвана го за ръката. Пръстите ѝ се обвиха толкова естествено около неговите, че това предизвика странна емоция, която направо го стисна за гърлото.

У дома.

Отблъсна тази абсурдна мисъл и поведе Изабела навън. Тълпата беше намаляла и те се настанаха близо до ъгъла, до голяма дървена греда. Спокойствие беше покрило полегатите поляни, които се намираха високо горе над планинския път. Огромни скали заемаха голяма част от хоризонта с тяхната божествена сила. Снегът падаше на големи парцали и покриваше величествените дървета със снежна покривка. Въздухът беше студен и свеж, а дъхът им приличаше на облачета цигарен дим, докато мълчаливо се любуваха на тази гледка.

— Обожавам това място — каза тихо тя. — Когато бях малка, мечтаех да бъда част от градския живот. Повече вълнения, повече

възможности. Но след това се озовах там, откъдето бях тръгнала, и осъзнах, че това е моят дом.

— С какво се занимаваш? — попита Ейдън.

— Преподавам на трети клас в местното начално училище. — Когато той се засмя, Изабела го погледна въпросително. — Защо се смееш?

— Защото още от самото начало те оприличих на учителка. Начинът, по който ме погледна в разсадника за дървета, ме накара да настръхна. Кое то ме подсети за учителката ми от трети клас.

Двамата се засмяха.

— Опитай да се справиш с група от осемгодишни, които те превъзхождат числено в съотношение двадесет и пет срещу един. Трябва бързо да се научиш как да се справяш с положението.

— Нищо чудно, че бях изплашен.

— А ти? С какво се занимаваш, когато не работиш в разсадника?

На Ейдън му беше нужно известно време, преди да отговори. Все още не беше готов да ѝ каже. Ако си признаеше, че е собственик на верига ресторанти в цялата страна, щеше да промени начина, по който го възприема. Опитът му доказваше, че щом си признаеше кой е, жените, с които излизаше, се променяха. Точно сега, хванал ръката ѝ в своята, с възхитителния аромат на ягодов шампоан, носещ се от косата ѝ и сърдечността, която излъчваше лицето ѝ, не искаше нищо да променя. Реши да си спечели още малко време.

— Аз съм нещо като общ работник — отговори. — Сезонна работа тук-там. През зимата — в разсадници за коледни елхи. А през лятото — в озеленяването. Справям се някак.

Изабела кимна.

— Уважавам това, с което се занимаваш. Прекалено много хора се страхуват да намерят своето правилно място в живота, затова си намират някаква добре платена работа, но накрая, по време на кризата на средната възраст, се оказват нещастни. Ни най-малко не трябва да съжеляваш, че си избрал такова занимание.

И в този момент, след като беше прекарал само няколко часа в компанията ѝ, Ейдън се влюби в Изабела Самърс.

Тази внезапна и шокираща мисъл беше прекъсната от появата на Лиз.

— Изи, Робърт те търси. Съжалявам, но не мисля, че се познаваме?

Изабела набързо ги запозна, докато приятелката ѝ го оглеждаше с любопитство. Младата жена сложи край на неловкото мълчание, казвайки:

— Лиз, съжалявам, но трябва да се прибера у дома. Иначе никога няма да стигна до там с моята кола.

— Просто остани тук. Много от хората ще го направят. Има достатъчно свободни стаи.

Изи поклати отрицателно глава.

— Не, наистина искам да си отида вкъщи. Имам дълъг списък със задачи, които трябва да свърша утре, а и съм изтощена.

— Из, колата ти е стара като света. Не е безопасно да пътуваш сега. — Лиз прехапа долната си устна, а тъмните ѝ очи бяха изпълнени с безпокойство. — Аз ще те закарам. Мога тази вечер да преспя при теб — ще си направим нещо като пижамено парти.

— В никакъв случай! — Изабела се наведе и прошепна в ухото на приятелка си: — От месеци преследваш Ник Паркър, а той ще остане тук тази нощ. Това е перфектната възможност. Няма да ти позволя да я съсипеш само за да ми бъдеш бавачка.

Ейдън беше очарован от начина, по който протичаше женският разговор. Изпълнен с много инатливост. Емоции. И топлина. Дори неговото присъствие не ги смущаваше, сякаш приятелството им не познаваше никакви ограничения.

Лиз присви рамене, като се преструваше, че не я е грижа.

— Голямата работа. Ще има и друг път. Предпочитам по-скоро да гледам някой стар филм с теб.

— Глупости! Оставаш!

— Ще те откарам у дома. Колата ми е 4x4.

— Лиз, няма нищо на тази земя, което да ме накара точно тази вечер да те оставя да излезеш от тази къща.

— Аз ще те закарам до вас — прекъсна ги той.

Думите му накараха и двете рязко да млъкнат. Изабела се обърна и го изгледа въпросително.

— Ами ти? Може би ти също не бива да караш.

Ейдън посочи към колоната от автомобили на извитата алея и встрани от пътя.

— Имам Хамър. Може да мине през всичко.

Лиз зяпна. Изабела изглеждаше изненадана, че човек, който си изкарва прехраната със сезонна работа, притежава Хамър, но каза без колебание:

— Добре, ако това не е някакъв проблем за теб.

Лиз протегна ръката и сграбчи тази на приятелката си.

— Ъмм, Из, не съм много сигурна за това. Вероятно Робърт ще може да те закара вкъщи? — предложи тя. — Поне с него знам, че ще си в безопасност.

Ейдън се усмихна така, все едно искаше да успокои другата жена.

— Кълна се, че не съм сериен убиец. Ще ти дам телефония си номер, за да го имаш. Също така можеш да запишеш регистрационния номер на колата. И моят приятел е тук, който също така може да гарантира за мен.

— Но...

Изабела стисна ръката на приятелката си, за да я успокои.

— Той е надежден. Ще говоря с Робърт след минута и ще се сбогувам с него.

Лиз се обърна към Ейдън с ожесточението на лъвица, пазеща малкото си.

— Ако й направиш нещо, ще те намеря.

Той се засмя. В този момент уважаваше тази жена толкова, колкото и Изи, защото беше забелязал силната връзка между двете приятелки.

— Ще я пазя. Хайде, нека да ви запозная с приятеля ми, който ще гарантира за почтеността ми. След това ще ти дам телефония си номер, за да можеш да ми се обадиш.

Прекараха следващите няколко минути, за да се сбогуват и да се уверят, че Лиз се е успокоила. Младият мъж едва се пребори с желанието си да се разсмее, когато беше довлечена още една приятелка и той бе подложен на допълнителни заплахи за отмъщение, ако прекрачи границите и докосне Изи. Руменината върху бузите ѝ, появила се заради загрижеността, която показваха, го изпълни с доволство. Неговата дама очевидно беше много обичана. След всичко това Ейдън най-накрая настани Изи на пътническата седалка, усили парното и внимателно подкара колата.

— Как го прие Робърт? — попита я.

Младата жена присви рамене.

— Не беше доволен, но му обясних, че си мой стар приятел. Това го поуспокои. Той е прекрасен човек.

— Хмм... Зъболекар, а?

Тя се обърна към него и го погледна с изненада. Русите ѝ като коприна къдрици падаха върху раменете ѝ.

— Откъде знаеш?

— Слуховете бързо се разпространяват.

Това я развесели.

— Да, местен зъболекар е.

— Звучи като страхотен човек. Стабилен. Симпатичен. С обещаваща кариера. — Направи пауза. — Така че, защо си с мен, а не с него?

Наистина си я биваше. Съвсем спокойно прие хапливата му забележка и веднага му го върна:

— Е, в отговор на въпроса ти... Не съм почитателка на зъболекарите.

— Те получават хубави заплати.

— Хмм, изглежда, че си обсебен от тези неща. Не търся някой с пари. Повечето от богатите мъже, които познавам, се държат арогантно. Търся човек, който да знае кой е и да не се извинява за това. А и не обичам никой да ми преглежда зъбите.

Ейдън избухна в смях.

— Според мен имаш перфектни зъби.

— Освен това имам навика да ям нездравословна храна. Един зъболекар едва ли би го одобрил.

— Още от първия миг разбрах, че си идеалната жена за мен.

Пътуваха в тишина, като лесно преминаваха през снежните преспи и хлъзгавите провинциални пътища. Домът ѝ беше разположен в малък жилищен комплекс със свежи жълти керемиди и миниатюрен двор. Паркира пред сградата и се обърна към нея.

— Утре мога да те взема, ако искаш, за да можеш да прибереш колата си.

— Много мило от твоя страна.

Тишината натежа от неизказано сексуално напрежение, което се обвиваше около тях подобно на здрава паяжина. Ейдън се опитваше да

не се заглежда в ръба на тези високи ботуши, които стигаха чак до бедрата ѝ. Стараеше се да не мисли за това как обгръщат краката ѝ и как щеше да изглежда, щом коленичи пред нея, за да ги свали един по един. Дали голата ѝ кожа ще потрепне, когато я докосне с език? Дали вкусът ѝ щеше да е на ягоди и да е също толкова сладък? Еротичната картина все едно го зашлеви в лицето. Веднага се възбуди и се молеше Изабела да не го забележи.

— Искаш ли да влезеш да изпием по чаша кафе? И да видиш прословутото ми коледно дръвче?

Поканата ѝ накара сърцето му да запрепуска като на влюбен тийнейджър, излязъл на среща за първи път.

— С удоволствие.

* * *

Вероятно беше полудяла.

Изабела се зае да свари кафето и докато го правеше, надникна от кухнята, за да изучи по-добре мъжа, който обикаляше из хола ѝ. Беше го срещнала едва преди няколко дни. Със сигурност, след първия им разговор, който бяха провели, не го беше харесала. Сега той бе в дома ѝ, беше ѝ държал ръката и я беше нарекъл идеалната жена.

Защо имаше чувството, че това е съвсем правилно?

Тя остави настрана тези тревожни мисли и реши да се довери на инстинкта си. Милиони пъти беше гледала филма „Знак на съдбата“^[2]. Със сигурност не искаше да се окаже в ситуация, в която постоянно да се чуди защо е оставила сродната си душа да си тръгне от нея и да прекара остатък от живота си в опити отново да го намери. Съдбата се беше намесила и ѝ беше дала още един шанс. Не беше толкова глупава, че да го пропилее.

Занесе в хола две чаши димящо кафе и спря зад него. Застанал с широко разтворени крака, приличаше на масивна грамада само от здрави мускули, извисяваща се на 180 см височина. Беше се загледал в малкото ѝ коледно дърво, украсено с изящни цветни лампички, сребристобели гирлянди и една малка звезда, която бе поставила на върха. Повечето от клоните бяха подрязани и стъблото беше плътно

обвито с коледно одеяло. Дървото изглеждаше изморено, но щастливо, все едно си почиваше във вечния си дом.

— Какво мислиш? — попита, като остави димящите чаши на масата.

— Спасила си го! — Обърна се, за да я погледне. Докато погледът му внимателно проучваше лицето ѝ, в кехлибарените му очи проблесна решимост. — Знаех, че ще се справиш.

Изабела вирна брадичката си леко предизвикателно.

— Ако си искал да спася това дърво, защо тогава ме измъчи толкова с цената?

Ейдън направи крачка напред.

— Трябваше да разбере колко силно го желаеш.

Сексуалното напрежение помежду им се увеличи.

— Изпитвал си ме?

— Донякъде.

— Не обичам да ме проверяват.

— Но ти си учителка. Явно си намерила точните отговори, защото продължаваш да се справяш.

В нея бавно се надигна възбуда и бурно, чувствено осъзнаване.

— Е, но ти се провали на твоите. Помислих те за шовинистичен, сърдит Скрудж.

— Може би ще премина втория тест?

— Какъв втори тест?

Той спря пред нея. Протегна ръка, за да увие около пръстта си един непокорен кичур коса. Когато се наведе и заговори, дъхът му погали устните ѝ:

— Да видим дали целувката ми отговаря на очакванията ти. Знаем, че ти ще го преминеш.

Сърцето ѝ пропусна един удар. Не можеше да помръдне. После Ейдън доближи устните си и започна нежно и настойчиво да обхожда нейните, докато изучаваше формата и вкуса им със спокойни движения, които я накараха да се отпусне. Ръцете му държаха в шепи лицето ѝ, за да остане там, където беше, а устата му опитваше, хапеше и приканваше устните ѝ да се отворят за него. Изабела заглуши стона, породен от похотта. Ейдън се възползва от тази възможност, за да задълбочи целувката.

Езикът му, жаден за нея, нахлу и превзе нейния. Тя се вкопчи в раменете му, готова да се включи в играта му. Напрежението между тях бе като оголен нерв. Изпълваше ги и ги изгаряше. Почувства се замаяна, когато му се отдаде, предлагайки му всичко, което имаше, всичко, което представляваше, и всичко, което беше сдържала толкова време.

Отдръпна се, прошепна името ѝ, а след това отново превзе устните ѝ. Целуна я още по-дълбоко, докато тя не се разтрепери от копнеж.

Когато Ейдън отстъпи назад, бе също толкова разтърсен, колкото беше и Изабела. А това, че го беше осъзнал, я накара да потисне смеха си.

— Еха-а! — каза Изи.

Облиза с език долната си устна, която беше подпухнала. Подобните му на тигър очи потъмняха от нужда и копнеж, докато наблюдаваше движението на езика ѝ.

— Радвам се, че каза нещо, защото ме остави без думи.

— Да, аз съм същински Шекспир.

Мъжът се засмя и взе чашата си с кафе.

— Известно време ще се наслаждавам на тази напитка, за да държа ръцете си далече от теб. Не бих желал да вбеся Лиз. Страх ме е от нея.

Младата жена също се засмя и се настани до него на кремавия диван.

— Трябваше да видиш децата. А тя е детска учителка.

Престори се, че се разтреперва от ужас.

— Сега вече съм уплашен. — Отпи глътка от течността и промърмори одобрително. — Винаги ли си знаела, че искаш да преподаваш?

Изабела обмисли въпроса му.

— Преди да се установя, опитах няколко други професии. Известно време живях в Манхатън. Харесваше ми да бъда част от забързания живот в града. Но след известно време се изморих от него. Живеех в студио с един куп съквартиранти, забавлявах се по клубовете и работех ниско платена работа. — Спомените я връхлетяха и отново усети обичайната придружаваща болка. — Случи се нещо, което ме накара да преосмисля възможностите си. Осъзнах, че искам нещо

повече, затова се върнах в училище. Преподаването беше точно това, което търсех. Липсваха ми планините и животът в малкия град.

Той присви очи и се възползва от краткото ѝ колебание.

— Какво те накара да го направиш?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Не пропускаш нищо, нали? — промърмори. — Наистина ли искаш да чуеш тази история от миналото ми в първата ни вечер?

— Да.

Това, че се съгласи толкова лесно, както и блясъкът в очите му, я накара да продължи с историята. Изабела отпи от горещата напитка и започна да говори:

— Помниш ли какъв беше въпросът, който ми зададе, когато бяхме в колата, по отношение на това дали се интересувам от мъже с пари? — Той кимна. — Е, нека да кажем, че от първа ръка имам опит от този начин на живот и никога не бих се върнала към него. В бара срещнах някого, докато една вечер работех като сервитьорка. Изглеждаше приятен човек, добре облечен, учтив. Усетихме връзка помежду ни и затова, когато ме покани да изляза с него, аз се съгласих.

Ейдън стоеше мълчаливо, но протегна ръка и преплете пръсти с нейните. Успокояващата топлина уталожи безпокойството, породено от спомените и тя продължи:

— Започнахме сериозно да се срещаме. Казваше се Майк и много бързо си паднах по него. През първите няколко месеца нямах нищо против да го караме по-бавно, но после осъзнах, че все още не ме беше запознал със семейството си. Държеше ме надалеч от повечето си приятели. Водеше ме на романтични уикенди или късни вечери, но никога не правехме обикновените неща, които двойките обичайно правят, когато изграждат връзката си. Затова започнах да ставам все по-подозрителна. Мислех, че ми изневерява. Дори го попитах дали има съпруга.

Изабела поклати глава.

— Отрече всичко! Една вечер си търсеше извинения защо не може да излезе с мен и каза, че е болен. Не искаше да отида при него, защото имал нужда само да поспи. Реших да го посетя в дома му. Представи си колко бях изненадана, когато го видях да излиза оттам, облечен в смокинг.

Ейдън трепна.

— Това не звучи никак добре.

— Става още по-интересно. Проследих го до един необичайно луксозен кънтри клуб. По дяволите, дори не можах да мина през входа. В крайна сметка, подобно на някой долнопробен папарак, го шпионирах иззад храстите, докато общува със семейството и близките му приятели. Когато си тръгнах, осъзнах, че все още имаше голяма част от него, която не подозирах, че дори съществува.

— Какво се случи?

Изабела въздъхна.

— На следващия ден се изправих срещу него и му казах истината. Изглеждаше опустошен и най-накрая си призна. Беше преуспяващ изпълнителен директор във фирмата на баща му и семейството му притежаваше половината Уол Стрийт. Явно имаше определен тип жени, които са достатъчно добри да станат негови съпруги. Жени с добро потекло, власт, елегантни, с пари. — Все още не можеше да превъзмогне скритата дълбоко в сърцето ѝ болка, причинена от мисълта, че не е била достатъчно добра за онзи, когото бе обичала. — Но не и аз. Семейството ми е бедно и дори нямах истинска работа. — Сви рамене. — Просто не си струваше да се боря за него. Сърцето ми беше разбито и някак си го разбирах. Затова се върнах у дома.

Успокояващата топлина, която усещаше от докосването на ръцете им, изведнъж се промени. Когато стисна пръстите ѝ, през всяко едно от нервните ѝ окончания премина гореща тръпка. Тя затаи дъх, а стомахът ѝ се сви, после ръцете му се плъзнаха надолу по косата ѝ, за да придърпа леко главата ѝ назад. Възхитителният аромат на кафе и копнеж достигнаха до носа ѝ и Изабела осъзна, че го желае.

— Бил е глупак — изръмжа срещу устните ѝ. — Ще се боря за теб.

След това устните му превзеха нейните.

Този път завзе устата ѝ подобно на войн, готов да пленява и безчинства. Езикът му нахлу по-дълбоко и погали всяка скрита, влажна пролука. Твърдата му мъжественост се притисна към бедрото ѝ и очевидната му възбуда предизвика ожесточено задоволство в нея, като я подтикна да му отговори. Посрещна тласъка му с тласък, докато ръцете ѝ се увиваха около раменете му и останаха там. Зърната ѝ

щръкнаха и втвърдиха под пуловера ѝ; с дрезгав стон, той измъкна ръката си от косата ѝ и я пхна под меката материя.

Дъхът ѝ излезе със свистене през устните ѝ, когато пръстите му дръпнаха надолу сутиена, за да обхванат гърдите ѝ, а палецът му си заигра с едното зърно и го накара да се втвърди още повече. Изабела заби нокти в раменете му, борейки се със заливащите я изгарящи вълни. Безумно удоволствие я понесе към върха и тя му се отдаде изцяло, стенойки, докато умелите му пръсти галеха гърдите ѝ. Зъбите му ухапаха подутата ѝ долна устна, а палецът му дразнеше напрегнатото връхче. Отново и отново кръжеше около зърното ѝ, после внимателно стисна върха между пръстите си.

И го дръпна.

Огънят се спусна право надолу и изгори бедрата ѝ.

— Ейдън!

Той трепна в ръцете ѝ. После с бавни, преднамерени движения премести ръката си и спусна пуловера надолу. В кехлибарените му очи гореше желание и решимост, докато се взираше в лицето ѝ.

— Изабела, желая те, но е твърде рано. Искам да ми имаш доверие.

В този миг осъзна, че наистина щеше да съжалява, ако бе преспала с него тази вечер. Кой беше този невероятен мъж, който за няколко часа научи повече за нея, отколкото някога са знаели мъжете, с които се бе срещала? Можеше да я заведе в спалнята и тя изобщо нямаше да се възпротиви. Вместо това пренебрегна собствените си желания, за да му се довери.

Изабела протегна ръка и с нея проследи изразителната му челюст. Едва можа да изтръгне думи от гърлото си.

— Благодаря ти.

Върху устните му се появи усмивка.

— Пак заповядай. Но не мисля, че отново мога да го направя.

Младата жена се засмя и опита да смени темата.

— Чу тъжната ми история. Ами ти? Къде си отраснал?

Лицето му стана безизразно. От внезапната му промяна тя премигна няколко пъти, а той се размърда от неудобство.

— Израснах в града — сподели предпазливо. — Никога не съм имал избор. Завърших колеж и след това направо се включих в семейния бизнес.

— И какъв е той?

Още една неловка пауза тишина.

— Притежават ресторант.

На Изабела ѝ беше интересно защо Ейдън изглеждаше леко изнервен.

— Върху децата има много по-голям натиск, когато родителите им вече са предначертали живота им. — Погледна към него, за да получи някакъв отговор. — Напуснал си бизнеса ли? Затова ли сега работиш на сезонна работа, опитвайки се да намериш това, което наистина искаш да правиш?

Той отвори уста да продължи и младата жена имаше усещането, че ще бъде нещо важно. Вместо това в очите му проблесна скръб, която бързо изчезна.

— Не мога да го напусна. Просто за известно време съм си взел почивка от него.

Остави думите му да заглъхнат, после отново хвана ръката му. Топлината на дланта му, обгърнала нейната, прогони студа. По някаква причина, той се бореше с демоните си и затова му беше необходимо време. Изабела предусещаше, че ще ѝ каже истината тогава, когато е готов.

— Тогава си намерил начин да го направиш.

Притегли я по-близо до себе си. Притискайки тялото ѝ до своето, той обви ръка около нея и двамата заедно се взряха в блещукащите лампички върху окаяното коледно дърво, докато навън снегът продължаваше да вали.

Изи осъзна, че тази вечер се беше случило нещо. Нещо прекрасно.

Здраво се хвана за тази мисъл и се наслади на прегръдката.

* * *

Изабела погледна нервно към вратата, а след това се наруга задето си помисли, че ще дойде. Малкото мъже, срещнала в миналото, отклоняваха всички предложения, които не бяха свързани с учебните занимания или извънкласните дейности. Това включваше — но и не се ограничаваше — до базари, аукциони и концерти. Но събитие номер

едно, което на всяка цена се избягваше, се случваше един път през годината. Тази вечер.

Коледното представление.

Малка част от нея бе напълно съгласна, че един мъж трябва да е мазохист, за да присъства на подобно мероприятие, ако няма деца, които да участват, но Изи вярваше, че това е предвестник за добър баща. Също така беше прекрасно извинение да прекратиш връзка, която вече се беше изхабила. Както беше направила предишните два пъти.

Не! Ейдън Хънтър вероятно щеше да ѝ наговори куп извинения, но нямаше да се появи. Изведнъж щеше да му изскочи работа, спешен семеен проблем или ще трябва да си измие косата, а после вероятно ще предложи да вечерят заедно някой друг ден. Не можеше да го вини. По дяволите, ако не беше приятелка с Лиз, по никакъв начин нямаше доброволно да се заеме с поставянето на що-годе прилична пиеса с пет-шест годишни.

— Госпожице Самърс, крилата ми се счупиха! — Ава се разплака и показа скъсаното крило. Изи грабна кърпичка, избърса лицето ѝ и след това извади една безопасна игла.

— Всичко е оправено, миличка. Сега отиди с госпожа Джонсън, за да се подредите.

Попи потта от челото си, хвана две от изоставащите деца и ги качи на сцената. Някакъв овчарски жезъл я удари по главата и тя се спъна в един паднал ангел. Младата жена стисна зъби, за да преодолее болката и накрая успя да подреди децата в полукръг.

Лиз ѝ пожела успех, като вдигна палец нагоре. Изи се огледа и бързо ѝ показа среден пръст.

Най-добрата ѝ приятелка се запревива от смях, а тя слезе от сцената, за да блокира десния ъгъл. Сега работата ѝ се състоеше от това да издърпа плачещите деца, да прошепва забравени реплики и да се увери, че нито едно от тях няма изведнъж да се затича към родителите си.

Господи, нуждаеше от питие.

Зави покрай ъгъла и се блъсна в стена от мускули. Две силни ръце я хванаха и я изправиха. Отвори уста, за да се скара на заблудения баща, но не можа да отрони нито дума.

Пронизваха я чифт кехлибарени очи. Гъста руса коса бе паднала върху челото му и без да се замисли, Изи протегна ръка, за да го върне на мястото му. Щом докосна копринената къдрица, през пръстите ѝ все едно мина ток и тя бързо отдръпна назад ръката си, сякаш се бе изгорила.

Ейдън ѝ се усмихна, разгледа с интерес неугледния ѝ вид и — слава тебе Господи! — все още бе заинтересован от нея.

— Здравей — каза той. — Щеше да ми се скараш, нали?

Изабела се засмя в отговор.

— Да. Какво правиш тук?

Младият мъж се намръщи и изглеждаше толкова очарователно объркан.

— Извинявай. Не ме ли покани на пиесата?

— Да. Каза, че ще се опиташ да дойдеш, но това винаги е кодовата дума, че тази вечер трябва да си изрежеш ноктите.

Очите му заблестяха от смях. И възбуда.

— По дяволите, това е секси.

Присви устни и снижи гласа си:

— Има какво още да ти покажа. Пази се! — Едно малко прохождащо дете, което се клатушкаше като патица, с висяща пелена, мина покрай тях и тя, без да мигне, го вдигна от земята. — Ооо, имаме си беглец. Къде е мама?

Малкото дете протегна ръка, покрита в лиги, и хвана една паднала къдрица.

— Ееее!

Изи въздъхна и пожела да бе имала мокра кърпичка. По дяволите, това беше лепкаво. Майката на детето бързо се появи пред нея и младата жена ѝ го подаде.

— Не мога да повярвам, че дойде — каза отново. Изчерви се. Господи, беше толкова жалка. Звучеше толкова отчаяно, сякаш е щастлива от факта, че се е появил. Не беше готино. — Исках да кажа, че няма значение, но се радвам да те видя.

— Нямаше ли значение?

Изчерви се още повече.

— Имам предвид...

Ейдън хвана лепкавата къдрица.

— Просто те дразня, госпожице Самърс. Онази вечер си прекарах толкова добре с теб, че исках да видя училището, в което работиш. Да те видя в действие. Стига да обещаеш да не ми крещиш.

Леко се замая. Вярваше му. Вътрешно знаеше, че нямаше да дойде на пиесата само и само, за да спи с нея, но това също нямаше да е добре. Защото тя искаше да спи с него. Евентуално.

— Благодаря — каза тихо.

— Може ли след това да те заведе някъде да хапнем?

Изи кимна:

— Да. При едно условие.

— Назови го.

— Ресторантът трябва да предлага вино. След всичко това, ще имам нужда от една чаша.

По подаден сигнал залата потъна в мрак и светлината на прожекторите се насочи към сцената. Ейдън се наведе към нея. Възхитителният аромат на лимон и сапун подразни ноздрите ѝ.

— Дадено — прошепна в ухото ѝ. — Но и аз имам едно условие.

— Аз съм отстъпчива жена.

— Трябва да предлагат и десерт. Надявам се да е нещо с шоколад.

В този миг сърцето ѝ се разтопи.

Мъж, който обича сладкиши, оглавяваше списъка с качества, които трябва да притежава една половинка.

Кимна в съгласие и се обърна към сцената.

Когато децата започнаха да пеят „Тиха нощ“ и силата на любовта на тълпата достигна до нея, Изи преплети пръсти с неговите и се почувства така, все едно най-сетне си беше у дома.

[1] Пино гри е бял винен сорт грозде, произхождащ от Франция, за който се смята че е клонова генетична мутация на Пино ноар. — Б.пр. ↑

[2] Филм на Питър Челсъм, с участието на Джон Кюсак и Кейт Бекинсейл. Джонатан (Джон Кюсак) и Сара (Кейт Бекинсейл) се срещат случайно и прекарват заедно най-прекрасните 9 часа в живота си. Но всеки от тях е обвързан и Сара решава, че ако им е съдено да бъдат заедно, съдбата ще им изпрати знак. Те се разделят без да знаят имената, телефоните, адресите си... След време Джонатан е на път да

се ожени, когато получава знака. И нищо не може да го спре да намери Сара... — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Две седмици по-късно, бяха застанали един до друг и оглеждаха обстановката пред тях.

— Убеден ли си?

Ейдън погледна надолу към лицето ѝ и потисна импулса си да я хвърли в снега и да я обладае. От студа бузите ѝ бяха порозовели, сините ѝ очи блестяха, а върху челото ѝ се бе появила бръчка, докато съзерцаваше огромния хълм, издигащ се пред тях. Викове и смях отекваха във въздуха.

Вместо това, той я перна по брадичката и я предизвика:

— Нали не се страхуваш?

На момента тя присви очи и превключи в режим учител.

— Разбира се, че не. Дишай ми прахта, Хънтър.

Скочи в шейната и потегли. Ейдън се засмя, грабна своята шейна, хвърли по корем върху нея и се спусна надолу по хълма. Студеният вятър брулеше лицето му, а шейната набираше скорост, притокът на адреналин накара кръвта му да кипне, докато се движеше на зигзаг, удари се в издатина и излетя във въздуха.

Приземяването му не беше особено елегантно, но пък беше забавно. Няколко пъти се претърколи в пухкавия сняг, след това се излегна по гръб и се вгледа в безкрайното синьо небе, което му напомняше за очите на Изабела.

— О, Боже мой, добре ли си? — Наведе се над него, облечената ѝ в ръкавица ръка махна мокрите кичури коса от челото му. Той не можа да устои. Затвори очи и изстена от болка. — Ейдън, погледни ме. Къде те боли?

Можеше да назове една точно конкретна част от тялото му, която го болеше, но не беше от падането. Светлокафявите кичури докосваха бузите му и от тях долови аромата на пресни ягоди. По дяволите! Не беше светец. Умишлено промърмори нещо тихо, за да не може да го чуе.

— Какво? — Ръцете ѝ, които се спуснаха леко по якето му и скиорските панталони, го изгаряха така, сякаш не носеше нищо. Наведе се и устата ѝ се спря само на няколко инча от неговата. Ейдън се усмихна.

Точка за него!

Протегна ръце, повдигна я и я извъртя така, че да се озове върху него. Изабела изпищя от изненада и се опита да се отдръпне, но хитрецът реагира бързо — претърколи се и тялото ѝ се озова под неговото.

— Измамник! — извика тя.

Разтвори краката ѝ и се притисна към нея. Усетила цялата му пулсираща мъжественост, очите ѝ се разшириха, а после потъмняха от пробудилото се сексуално желание. Това беше всичко, от което се нуждаеше. Гласът му беше дрезгав от страст.

— Не, не за това. Не и за нас. — След това се наведе към нея.

С нескрит копнеж езикът му се стрелна между устните ѝ. Студенината им беше във възхитителен контраст с влажната ѝ топлина. Сладкият ѝ вкус заля сетивата му и като погълна гърления ѝ стон, той я призова да му отвърне по същия начин.

И тя го направи. Езикът ѝ се преплете и се заигра с неговия, ръцете ѝ се заровиха в косата му и събориха шапката му, а бедрата ѝ се извиха нагоре, за да го посрещнат. Ейдън тихо изруга, отчаяно искаше да плъзне пръсти между бедрата ѝ и да я изпрати отвъд ръба. Вместо това той се отдръпна, осъзнавайки, че тълпите от смеещи се хлапета не беше най-доброто обкръжение за първия им път. Постави една последна нежна целувка върху тези сочни устни и се освободи от прегръдката ѝ.

Изабела го погледна, беше объркана и очевидно смутена. Самоконтролът му започна да се изплъзва при нейната първична реакция. Трябваше да я има.

След изминалите две седмици и дузината студени душеве, имаше нужда да направи тази жена наистина своя.

И да ѝ каже истината.

Колкото повече време минаваше, толкова по-трудно би било да разбере защо е пазил миналото си в тайна. Когато чу историята ѝ и осъзна какво е заложено, думите му заседнаха като буца в гърлото. Как би могъл да ѝ каже, че е син на Краля на пастата? Тя нямаше да иска

да го види, представяйки си същия ад, през който животът ѝ бе преминал. Нуждаеше се от повече време. Период, в който да я убеди да погледне отвъд парите и всички останали глупости, и да види човека, който е. По дяволите, не беше ли това основната цел на прикритието му? Да намери жена, която да го обича заради самия него?

Безрадостен смях заседна на устните му. Планът му се обърна срещу самия него. Не се страхуваше, че Изабела иска парите му. Вместо това се ужасяваше от възможността да го отхвърли, защото беше богат. Задникът Майкъл я бе съсипал. Сега Ейдън имаше три „точни попадения“. Притежаваше пари, слава и идваше от града.

Разбира се, въпросът не беше дали Изабела е достатъчно добра за него и семейството му. Истинският беше друг. Дали тя щеше да реши, че той е достатъчно добър за нея?

Баща му непрекъснато го подканяше вече да вземе решение. Оставаше му съвсем малко време.

— Ейдън? — Името му премина през хладния въздух и погали ушите му като музиката на Бетовен. Тя му се усмихна и го целуна по устните. — Къде се отнесе?

— Ела у дома с мен, Изабела.

Гласът ѝ потрепери, когато му отговори:

— Добре.

Вътрешно ликуваше. Погали бузата ѝ, решен да ѝ устрои най-хубавата вечер, която някога е имала.

— Ще ти приготвя вечеря. Но първо за известно време трябва да полежим тук.

Изи се намръщи.

— Наистина ли се нарани?

— Не, но не искам да изплаша децата.

Тя погледна надолу към издутината в панталона му, а смехът ѝ, висок и ясен, огласи планината.

— Добра идея. — В очите ѝ блеснаха дяволити пламъчета. — Определено си градско момче. Не се справи с пързаянето с шейни.

Той ѝ намигна.

— Може би. Или може би се наслаждавах на гледката. — Плъзна ръката си под якето ѝ и стисна задните ѝ части, което отново я накара да се засмее. Плесна го през пръстите, за да го накара да ги махне от там и се огледа наоколо, за да види дали някой не е забелязал

случващото се. Младият мъж ѝ се ухили, завъртя се и се изправи. Големи снежинки падаха върху стилната ѝ плетена шапка и се настаняваха върху копринените ѝ кичури коса, които се показваха изпод краищата ѝ. Устните ѝ бяха светлорозови, подпухнали и влажни. Мисълта за тези устни по други части на тялото му стана по-натрапчива, но неприятният студ и влага изведнъж го успокоиха. Господи, нямаше търпение да остане насаме с нея, гола и под него, открита и...

— Залегни!

Бойният вик отекна предупредително чак до склоновете, но беше твърде късно. Ейдън залитна назад, когато няколко големи снежни топки го улучиха в лицето и гърдите. Дъхът му спря от студения допир, щом снегът експлодира в устата, ноздрите и отвора на якето му.

— Какво, по дяволите? — Викът му, предизвикан от неочаквания удар, почти не се чу, когато се появиха трима тийнейджъри. Изгледаха го нахално и нетърпеливо, докато в ръцете си държаха купища снежни топки, все едно бяха муниции за картечница.

— Съжалявам, човече, оказа се в центъра на престрелката.

— Да, пич, надявам се, че не си пострадал. — Думите на втория младеж завършиха с кикот, очевидно възмутен от идеята, възрастен мъж да не може да преглътне няколко снежни топки.

Ейдън отвори уста, за да се извини за неадекватното си поведение, но пред него изскочиха метър и половина буйна, неконтролируема ярост в образа на жена.

— Как смееете да хвърляте топки по господин Хънтър? — изфуча тя, като посочи с пръст всеки един от тях. — Питър, Марк, Томи трябва да се засрамите от себе си. Знаете правилата за война със снежни топки. Преди да хвърляте, трябва да се огледате за невинни минавачи.

Мъжът до нея остана с отворена уста. Очакваше групичката тийнейджъри с разбунтували се хормони да ѝ отвърнат по някакъв начин, или да се изсмеят на думите ѝ, но за негово удивление, всички до един изглеждаха смутени.

— Извинете, госпожице Самърс. — Марк наведе глава. — Не ви видяхме.

— В кого се целехте? — попита Изабела.

Томи вдигна пръст, за да посочи към друга групичка момчета, скрити зад един голям смърч. Те се превиваха от смях, явно забавлявайки се от идеята, че една начална учителка поучава приятелите им.

— Добре, но можехте да го нараните. Следващия път внимавайте какво правите.

— Да, госпожице Самърс.

Ейдън изсумтя от възмущение. Да го наранят? Тя си мислеше, че няколко снежни топки могат да му причинят болка? С удивление се взря в нея, но погледът ѝ потвърди подозренията му. Мислеше, че е ядосан. Едва се сдържа да не се разсмее с глас. С какви мъже се беше срещала? Наистина ли го възприемаше като тесногръд градски човек, който се страхува от малко сняг и няколко тийнейджъри? Може би е време да ѝ покаже колко добре може да се погрижи за себе си.

Докато все още беше разсеяна, поучавайки подопечните си, Ейдън се наведе и за няколко секунди направи няколко снежни топки. И докато се изправяше, ги скри под якето си.

— Сега се извинете на господин Хънтър!

Трите момчета буквално завъртяха очи. Едва промърморена, думата „извинявай“ се понесе във въздуха.

— Всичко е наред — отговори той намусено. — Просто следващия път се оглеждайте.

Те започнаха да се отдалечават.

— Ейдън, добре ли си? — нежно попита Изи.

— Скъпа, все още нищо не си видяла. — Завъртя се на пети. — Хей, момчета!

Тримата младежи се обърнаха.

Бързо, един след друг, уцели всеки един от тях в лицето с три точно прицелени топки. Изабела си пое дъх. Той със задоволство наблюдаваше как Марк, Томи и Питър изплюха снега и премигнаха удивени от действията му.

— Достатъчно добре ли се справих, за да бъда част от отбора ви, човече? — попита Ейдън.

Томи се ухили. А другите двама вдигнаха палци нагоре.

— Какви ги вършиш? — извика тя.

Бързо я целуна и нададе подканващ боен вик.

— Не се притеснявай, скъпа, ще се справя. Ще се включа в битката и ще наричам малко задници!

Младежите одобрително изкрещяха и Ейдън се затича към смърча, като вече мислено планираше атаката си.

Когато се присъедини към боя със снежни топки, осъзна, че никога, през целия си живот, не е бил по-щастлив.

* * *

Изабела видя как Ейдън скочи и уцели един от тийнейджърите, който вдигна ръцете си като невидим щит и след това падна победен. Гаджето ѝ оповести победата си, като вдигна ръка за поздрав към Марк, един напълно мъжки ритуал, който никога не бе разбирала.

Гаджето ѝ?

Думата проблесна в неоновите цветове. Дали Ейдън Хънтър ѝ беше гадже? Бяха заедно само от две седмици. Две чудесни, снежни, уютни, перфектни седмици, но това беше твърде кратко време, за да може с лека ръка да използва този израз. Потрепери от ужасната терминология, използвана от младежите, но сърцето ѝ туптеше подобно на стадо галопиращи диви коне.

Не бяха обсъждали бъдещето, но Изабела знаеше, че чувствата му са истински. След огромната ѝ грешка, която беше направила в Манхатън, внимаваше да не допуска мъж да премине защитните стени, които беше издигнала около себе си. Ейдън можеше и да не говори за миналото си, а също така усещаше, че той се бори с някакви проблеми, но чувствата му бяха истински. Неприкрият порив на желанието се смеси с истинско щастие и близост, която никога не бе изпитвала досега.

Тази вечер трябваше да направи следващата стъпка в отношенията им.

По гърба ѝ преминаха тръпки. Копнееше да почувства ръцете му върху голата си кожа и да му се отдаде изцяло. Когато беше в обятията му в снежната пряспа, целувката му ѝ даде отговорите, които търсеше. Горещият му език и силното му тяло разпалиха още повече копнежа ѝ по него, но най-накрая тя бе прекосила невидимата бариера на доверието. Нямахте как целувките му да лъжат.

Дотолкова вярваше на този мъж, че беше готова от приятел да ѝ стане любим.

Картини на прозрачна черна нощница и романтична вечер пред камината преминаха през съзнанието ѝ. Тази вечер всичко между тях щеше да се промени. И тя беше готова за това.

Сякаш доловил мислите ѝ, Ейдън обърна глава към нея и ѝ намигна похотливо.

Дали това намигване не беше един вид обещание за това, което предстоеше тази вечер. Това разсейване му костваше ледена топка сняг, която уцели челюстта му, от което той залитна назад. Отборът му го защити бързо, но Изабела не можа да сдържи смеха си, когато той разтърси глава и заскрежените парцали полетяха на всички страни около главата му.

Когато младата жена се успокои след невъздържания си смях, той беше застанал само на няколко крачки пред нея. Очите му блестяха дяволито. Капчици вода се стичаха от влажната му коса и се спускаха по изсечените линии на лицето му. А в ръцете си държеше снежни топки.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да не си посмял!

— Помисли си, няма ли да е забавно, Изабела? — попита спокойно, като повдигна едната си вежда.

Младата жена протегна две ръце пред себе си.

— Ейдън! Стой далеч от мен.

Тогава той се усмихна.

— Никога.

Докато се прицелваше, Изи изпищя и се затича, за да му избяга.

ГЛАВА 4

Ейдън приключи с последните приготовления за вечерята и отвори бутилка вино. Кухнята беше изпълнена със съблазнителния аромат на пресни домати и чесън. Наряза на филии хрупкавия италиански хляб, подреди парченца моцарела върху чинията, след което се отдръпна, за да огледа доволно резултата.

Идеално. Тази вечер всичко трябваше да бъде перфектно.

Защото щеше да ѝ каже истината.

Ейдън пренебрегна надигащото в душата му безпокойство и наля виното. Всяка вечер, през изминалите две седмици, бяха заедно. Всеки път, когато се опиташе да ѝ каже истината, Изабела го поглеждаше с тези блестящи сини очи, а усмивка озаряваше лицето ѝ, докато той си казваше, че трябва да изчака още малко.

Обаче времето му свършваше.

След Коледа беше длъжен да се върне в града обратно към задълженията си. Веригата ресторанти „Краля на пастата“ беше бизнес, изискващ повече време, и като втори по ред в управлението, трябваше да бъде очите и ушите на баща си. Но беше уморен от работата в града под ръководството на родителя си. Времето, прекарано в хижата, му беше необходимо, за да разбере какво иска наистина. Вече го знаеше, но нямаше представа как щеше да го получи.

Искаше Изабела.

Но щеше ли тя да го иска, когато научи истинската му самоличност?

Нямаше време да отговори на този въпрос. Звънецът на вратата звънна.

Отвори и затаи дъх. Златистите къдрици падаха върху раменете ѝ, чувствата ѝ бяха буквално изписани върху лицето ѝ. Ейдън никога не бе срещал жена, която да му се отдаде толкова свободно и непринудено, без да иска нещо в замяна. Истинска, упорита и

страстна. Жената, която цял живот бе търсил, и тази вечер не искаше вече да има тайни помежду им.

— Донесох сладки от пекарната. — Повдигна някаква малка кутия.

Беше облечена с розово поло, дънки, които обгръщаха бедрата ѝ, и ботуши с ниски токчета. Златните обици, във формата на халки, флиртуваха с косата ѝ, когато наклонеше глава. На устните ѝ имаше яркорозово червило, което подхождаше на цвета на блузата.

— Да не би да си ме шпионирала, преди да влезеш? — попита той, като присви очи.

Изабела изглеждаше шокирана.

— Разбира се, че не!

— Ще я видим тази работа. — Придърпа я по-близо и я целуна.

Като любовници, които се познаваха отдавна, тялото ѝ се изви и откликна на неговото с инстинктивна страст, докато езикът му превземаше устата ѝ, за да я вкуси. Обви ръце около тялото ѝ, за да я хване за хълбоците и още повече да я приближи до себе си. Погълна стоновете ѝ с мъжко задоволство.

— Хм, права си, не лъжеш.

С престорено възмущение го отблъсна от себе си и влезе в хижата.

— Много мило. По-добре ме нахрани, злосторнико. Умирам от глад.

Насладиха се на храната и пиха вино под имела. След две пълни чинии с паста, тя се облегна назад на стола си, като издаде доволен стон. Заситеното ѝ изражение го изкушаваше да я задоволи по още много други начини. Повечето от тях включваха да е гола и лежаща с отворени за него крака. Той потисна надигналото се вълнение и се опита да се успокои.

— Как се научи да готвиш толкова добре? — попита Изи.

Ейдън отпи от виното и се усмихна на спомените си.

— Господи, не обичам да твърдя, че бях момчето на мама. Но по някакъв начин бях. — Тя се засмя. — Тъй като бях единствено дете, израснах в кухнята. Майка ми готвеше непрестанно. Ръчно направена домашна паста. Парченца наденица и кюфтета къкреха в собствен сос с часове. Научих се как да избирам пресни зеленчуци и най-добрият начин да нарежа месо, още преди да мога да играя бейзбол. — Той

поклати глава. — Готвенето я правеше щастлива. Канеше на трапезата братовчеди, съседи и приятели. Повечето от спомените ми са свързани с приготвянето на различни ястия.

Изабела подпря лицето си с ръце и го погледна замечтано.

— Това звучи толкова прекрасно. Бих искала да се запозная с майка ти.

Болката го прониза като нож с тъпо острие.

— Тя почина преди няколко години.

Младата жена веднага докосна ръката му.

— Съжалявам, Ейдън, не знаех. Трябва да е било много трудно за теб, освен това си бил толкова млад.

— Да, беше доста гадно. Баща ми беше по-скоро работохолик и строг. Разбира се, че го обичам, но майка ми е била винаги тази, която във всеки един момент можеше да те разбере. Баща ми гледа на живота прекалено тесногръдо и затова имахме търкания и толкова се отчуждихме.

— Това ли е причината да не искаш да бъдеш част от бизнеса му?

Ейдън затвори очи. Трябваше да й каже. Всичко. От цялото това очакване сърцето му биеше неспокойно. Щеше ли да разбере? Щеше ли да му прости, че е крил истината от нея?

— Изабела, искам да ти кажа нещо повече за бизнеса. Защо да не извадя сладките, да сложа още дърва в огъня и ще поговорим?

— Звучи добре. — Заедно почистиха и Ейдън включи каната за кафе, докато тя си припяваше „A Holly Jolly Christmas“ в неритмична мелодия, която го накара да се засмее.

— Нека да използвам банята. Веднага се връщам — каза младата жена.

— Добре, ще сложа още едно дърво в огъня. — Той отиде до купчината с цепеници и си напомни, че изпитваха дълбоки чувства един към друг. Това беше нещо повече от едnodневна забелка. Искаше да има дълготрайна връзка с Изабела и се обзалагаше, че същото чувстваше и тя към него. Любовта, с която го гледаше, нямаше как да го излъже.

Той затвори вратата на хижата, сложи още едно дърво в огъня и се обърна.

След това остана като закован.

Изабела стоеше на прага. Носеше тънка черна дантелена нощница, която обгръщаше добре оформения ѝ бюст, спускаше се по извивките на бедрата ѝ и едва достигаше до средата им. Косата ѝ се стелеше по раменете ѝ в пълния си блясък, а избилата лека червенина подчертаваше скулите ѝ, докато пристъпваше от крак на крак, вперила поглед в него.

— Ейдън?

Името му достигна до ушите му като тих шепот, изпълнен с обещания, и дрезгав от копнеж. Всяко намерение, което бе имал, всяка емоция, която бе изживял, всичко изчезна при вида на жената, застанала в другия край на стаята, очакваща отговора му.

С три бързи крачки той прекоси помещението и я взе в обятията си.

Пръстите му докоснаха копринената, топла кожа и меките, пищни извивки. Нави около пръстите си гъстите ѝ къдрици, отмести ги, като откри деликатната ѝ шия и усети забързания ѝ сърдечен ритъм. Слаб гърлен стон отекна в гърлото ѝ, а Ейдън вдиша аромата ѝ и се почувства като вампир, готов за угощение. Възбудата ѝ достигна до ноздрите му и той наклони главата си, за да проследи с език уязвимата извивка на шията ѝ, като леко я ухапа и после внимателно усили натиска върху кожата ѝ.

Тя извика и се изви в обятията му. С лек шепот на доволство я повдигна, занесе я в спалнята и я положи на леглото.

Членът му пулсираше от нужда, която рядко бе чувствал, когато бе желал някоя жена и за няколко секунди свали дрехите си, за да се присъедини към нея. Ейдън превзе устните ѝ с една дълбока целувка, докато сваляше тънките презрамки от раменете ѝ. Останала гола до кръста, той със задоволство огледа сочните ѝ извивки, а тя се размърда, очевидно, чувствайки се неудобно от погледа му. Мъжът наведе глава и улови между устните си едното ѝ зърно. Контрастът между нежната ѝ, мека кожа и твърдото ѝ зърно го подлудяваше и той отърка едва наболата си брада в гърдите ѝ, докато продължаваше да смуче набъбналата пъпка. Изабела мятеше главата си наляво и надясно върху възглавницата, докато ѝ доставяше наслада. Гърдите ѝ блестяха под лунната светлина и той издаде одобрителен звук, докато леко подръпваше със зъби зърното ѝ.

Когато усещанията я завладяха, тя изви тялото си като арка. Ейдън се засмя гърлено и продължи да си проправя път надолу, като сваляше нощницата ѝ и разкриваше все повече от нея, сантиметър по сантиметър.

Целуна плоския ѝ корем и подразни чувствителната кожа от вътрешната част на бедрата ѝ. Възхитителният аромат на ванилия и подправки достигна до ноздрите му. Наполовина опиянен от уханието и вкуса ѝ, хвърли нощницата ѝ на пода и затаи дъх.

Беше без бикини!

— Ти си дяволски красива — изръмжа той. — Виж колко си идеална за мен. Готова.

Плътни златисти къдрици покриваха женствеността ѝ, но умишлено разтвори бедрата ѝ. След кратко колебание тя му се довери напълно и Ейдън отвори широко влажните, набъбнали розови устни. Вкара единия си пръст в тясната, влажна женственост и потръпна от начина, по който тя му отговори. Той осъзна, че няма да може да чака още дълго време, за да я обладее. Изабела дишаше учестено и възбудата ѝ улесни преминаването на пръстите му, докато навлизаше все по-дълбоко. Един пръст. Два. И тогава...

— Ейдън!

— Не още, скъпа. Първо трябва да те вкуся, чаках твърде дълго. — Наклони главата си към разтворените ѝ крака и притисна езика си към чувствителната пъпка.

Гореща лава се разнесе по тялото му. Потопи се в сладкия ѝ вкус, докато опознаваше дори и най-интимните ѝ гънки, а езикът му ги галеше, докато палецът му с въртеливи движения дразнеше клитора ѝ. Тя беше на ръба на освобождението си, но той я държеше там, отказвайки да ѝ даде удовлетворението, от което се нуждаеше, за да достигне връхната си точка. Името му звучеше в ушите му, докато Изи се извиваше под него. Когато възбудата му стана прекалено голяма, се пресегна към масичката и грабна презерватива. Сложи го бързо и се спря пред отвора ѝ.

— Изабела, погледни ме.

Любимата му отвори очи. Дълбоките сини очи пронизващо се възряха в неговите. Замъглени от копнеж. Замаяни от страст.

Той се потопи в нея и я направи своя.

Беше у дома.

Цялото му тяло потрепери от удоволствие, когато сърцевината ѝ го стисна и се обви плътно около него. Сантиметър по сантиметър се отдръпна, дразнейки стегнатата пъпка, после повдигна бедрата ѝ и се потопи дълбоко в нея.

Изабела извика и се стегна около него. Наслаждаваше се на оргазъма ѝ и на всяка една промяна на изражението ѝ, докато достигаше кулминацията си, но скоро и той стигна до връхната си точка и с един тласък достигна до освобождението си. Всеки един негов мускул се стегна и запулсира от приятна болка, която никога не бе изпитвал. Придърпа я към себе си, завъртя се настрани и зарови устни в косите ѝ.

Лежаха така заедно в тъмната спалня, а сърцето ѝ биеше под дланта му. И накрая заспаха.

* * *

Изабела се протегна с блажено задоволство и се вгледа в спящия до нея мъж. Дори и в най-смелите си фантазии не би повярвала, че съществува мъж, който би я любил с такъв плам. Обикновено действаща колебливо, не искаше Ейдън да си помисли, че е просто едно временно забавление само за празниците. Но след две седмици в компанията му, знаеше, че има нещо повече помежду им.

Беше се влюбила в него.

Сънят му беше също толкова здрав, колкото работата и забавленията му. На челото му имаше един непокорен рус кичур, който тя върна на мястото му, след което погали челото му, кривия му нос и силно изразената линия на челюстта му. Палецът ѝ се спря върху изваяните устни и цялото ѝ същество се събуди за живот само при мисълта как тези устни целуват всеки инч от кожата ѝ.

Тялото му беше слабо, но силно, ръцете му можеха да я хванат и държат неподвижна, докато вълните на удоволствието не стихнат. Беше изпълнил всеки сантиметър в нея и се бе борил за още, докато не се почувства напълно завладяна, а тялото ѝ не беше само нейно. Не, докато правеха любов, той взе още нещо освен тялото ѝ.

Беше откраднал сърцето ѝ.

Ейдън отвори очи. Златистите дълбини грееха като слънцето, но после станаха топли, подобно на летен следобед.

— Здравей.

Тя му се усмихна в отговор:

— Здравей.

— Колко е часът?

— Все още е рано, спали сме само час. Искам десерт.

Гърдите му се разтредоха от смях.

— Не съм те заситил достатъчно, а?

Изабела се опита да не поруменее, но знаеше, че щеше да се провали.

— Справи се отлично с тази работа, но се нуждая от храна. Или по-точно от сладко.

— Тогава нека да нападнем онези сладки.

Грабна ризата му и я закопча до средата, след което тръгна пред него. Одобрителното му подсвиркване я накара да се засмее и разбра, че ще е готова за втори рунд по-рано, отколкото очакваше. Настани се до масата и едва си бе взела кроасан с шоколад, когато получи съобщение на телефона си.

Ейдън ядеше каноли^[1], докато тя набираще паролата на блекберито си. След това се намръщи.

— Лиз е. Подчертала е думата „спешно“ в съобщението си и иска да ѝ се обадя.

— Вероятно иска да говори с теб за срещата, която е имала снощи. Не се притеснявай.

— Да, но имаш ли нещо против, ако набързо ѝ се обадя?

Усмихна ѝ се и я целуна по устните. Миришеше разкошно на шоколадов чипс.

— Разбира се, че не. Но може да изям всичките сладки.

Изабела набра номера на приятелката си и отиде в кухнята. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Здравей, какво става? Нещо не е наред ли?

Гласът на Лиз прозвуча предпазливо.

— Къде си?

— При Ейдън. — Тишина. — Лиз, да не би да искаш да ме подлудиш? Какво става?

— Правихте ли секс?

— Лиз!

— Какво? Ние си казваме всичко, а и това е важно.

Изабела погледна към любимия си, който щастливо похапваше от сладкишите и понижи глас.

— Да. Но няма да обсъждам подробностите.

Приятелката ѝ въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, Господи. Тогава той сигурно ти е казал истината и знаеш кой е всъщност.

Почувства как я побиха ледени тръпки по гърба.

— За какво говориш?

— Краля на пастата, Изи. Ейдън Хънтър е негов син. Най-желаният ерген в Ню Йорк.

Стаята се завъртя и за да запази равновесие, тя сграбчи кухненския плот. Умът ѝ заработи бавно, опитвайки се да асимилира тази информация.

— Откъде знаеш? — попита като в просъница.

— Проверих го в интернет. Веднага след като започнахте да се срещате, исках да се уверя, че мога да му се доверя. Не ти казах, защото си помислих, че ако нещата станат сериозни помежду ви, той ще ти каже сам. По дяволите, не знаеше, нали? Това копеле! Защо все още се преструва, че работи в разсадник за коледни дръвчета, когато е един от най-богатите мъже в щата?

Изабела слушаше добре познатите обиди, които приятелката ѝ изреждаше една след друга. Накрая се опита да си възвърне самообладанието. Глупавото щастие все едно се отцеди от тялото ѝ и остави само празнота вътре в нея. Тонът ѝ беше хладен, когато намери сили да отговори:

— Трябва да вървя, Лиз. Ще се оправя. Трябва да поговоря с него.

Натисна бутона и приключи разговора. Сблъска се с миналото си. Каква игра играеше? Боже мой, дали през цялото време се бе забавлявал с нея, с един беден начален учител? Дали имаше намерението да се върне при прекрасните, успели, градски жени, способни да се отнесат както подобава с наследника на империята? Усети как започва да ѝ се гади и се опита да го овладее. След това бавно се отправя към трапезарията.

— Е? — попита Ейдън. — Колко зле е била срещата? Дали тя... — думите му заглъхнаха и погледна с тревога изражението ѝ. — Из? Добре ли си?

Мъжът, когото обичаше, я бе излъгал. Чувстваше се ужасно незащитена в неговата риза и с боси крака. Изабела обви плътно ръце около себе си.

— Предполагам, че така си се научил да готвиш толкова добре — каза тихо. — В крайна сметка, „Краля на пастата“ е познат като най-добрата верига италиански ресторанти, превъзхождащ дори „Олив Гардън“^[2].

Истината го удари с пълна сила и това се изписа върху лицето му. Изправи се от стола и направи крачка към нея.

— Изабела, моля те седни. Всичко ще ти обясня.

— Не, благодаря, предпочитам да стоя права. — Учтивите ѝ, но хладни думи го удариха по болното място. Учителският ѝ маниер на общуване я обви като защитна стена. — Защо не започнеш с това кой си всъщност?

— Аз съм Ейдън Хънтър. Баща ми създаде верига ресторанти и е известен като „Краля на пастата“. Глупавото име е част от мен от самото ми раждане и започнах да се подготвям да поема бизнеса.

Изражението ѝ остана безразлично.

— Странно, че не те разпознах по снимката ти. Обявен си за най-желания ерген от списание „Космополитън“. Честито!

Той трепна.

— Ненавиждам тези проклети списания. Аз съм същият човек, който ти показах, че съм, Изи. Всичко, което ти казах, беше истина. Просто пропуснах частта за това с какво точно се занимавам.

Гласът ѝ прозвуча като съскане.

— Истина? Откакто се срещнахме не си ми казал реалната истина. Какво правиш тук? Избяга за почивка в планината? Отегчен си от жените ти в града и затова реши да имаш афера с провинциална учителка? Имал си нуждата да разнообразиш нещата? Кучи син — знаеш какво се случи с мен и бившия ми! И въпреки това не беше честен. Чувствам се толкова глупаво!

Забеляза как го обзема гняв. Прокара пръсти през косата си, после сви юмруци.

— Не смей да го казваш. Ти си нещо повече от една забегка и всичко, което каза, не е вярно. Бях объркан. Бях нещастен и се чувствах смазан от живота. Нуждаех се от почивка, затова си взех един месец отпуска, за да дойда в нашата хижа на север, за да мога да разбера какво наистина желая. За да запълня времето си и да ми се отдаде възможност да се запозная с нови хора, работех на няколко временни работни места.

— Бях ли някакъв вид експеримент? — попита с горчивина, крачейки напред-назад. По гърба ѝ се стичаше студена пот, докато унижението се надигаше в нея. — Схванах. Достатъчно съм добра, за да спиш с мен, но не съм достатъчно добра да ме запознаеш с баща ти. Нали?

— Недей! — Сграбчи я за раменете и я дръпна в обятията си. Изабела се бореше с него, но той я държеше в здрава хватка, докато устните му не превзеха нейните. Тялото ѝ се предаде под целувките му, посрещайки нахлуването на езика му в една интимна битка. Гърдите ѝ се надигнаха, търсейки вниманието му. Възбудата ѝ нарасна и Изабела впи яростно нокти в раменете му, като си връщаше за целия гняв, похот и копнеж.

Откъсна устните си от нейните, дишайки тежко.

— Ти, Изабела, не си никаква временна афера — каза тихо. — Ти си жената, в която се влюбих.

Стаята се обви в мълчание. Докато се взираше в него, очите ѝ се изпълниха със стаени сълзи. Гласът ѝ стана като дрезгав шепот.

— Не си играй с мен.

— Не го правя. Знам, че времето беше кратко, но го разбрах. Просто искам да бъда с теб.

Тя упорито поклати глава.

— Не, ти си избягал от живот, който вече не ти е по вкуса. И не желая да бъда причина за това. Ти си милионер със семейно наследство и снимка в списание за знаменитости. Живееш различен живот и не може просто ей така да се откажеш от него, когато нещата загрубеят.

— Не правя това.

— Сигурен ли си? — Наклони глава и погледите им се срещнаха. — Търсил си развлечение, защото не си бил щастлив. Появих се и изведнъж си получил нужните отговори. Но не е така. — Сърцето ѝ се

разби и погребва болката дълбоко в себе си. Искаше да му повярва, че я обича и че можеха да се справят с това. Но той все още бягаше и докато не осъзнаеше от какво има нужда в живота си, тя винаги щеше да се пита дали е достатъчно добра за него. — Имало е причина, поради която не ми каза истината, Ейдън. Защото все още не си сигурен какво искаш.

Хвана ръцете ѝ:

— Изи, откакто те срещнах, разбрах, че ми липсва част от мен. По дяволите, тази вечер щях да ти кажа истината — споменах ти, че трябва да поговорим. Не искам да се връщам в града. Искам да остана тук, с теб.

— Няма да го допусна. — Тя пушна ръцете му и се отдалечи. — Съжалявам, Ейдън. Трябва сам да се справиш с това. Част от теб не е вярвала, че когато науча истината, няма да си тръгна. И си бил прав. Защото все още не си готов. Не мога да бъда извинението, породено само от един каприз, заради което да изоставиш тази империя. Имам нужда от нещо повече от това.

— Ще се погрижа за всичко.

Изабела спря в коридора.

— Обещах си, че никога няма да изпадна в положение, в което се чувствам излишна. Ако сега останеш, винаги ще се чудя кога съм престанала да бъда достатъчно добра за теб.

— Това няма да се случи.

Младата жена поклати глава.

— Върни се у дома, Ейдън. Разбери какво искаш.

Докато се обличаше, ръцете ѝ останаха спокойни, сграбчи чантата си и излезе през вратата. Произнесе името ѝ само веднъж. Сладкият звук погали ушите ѝ и му се наслади, знаейки, че това щеше да е последният път, в който чува гласа му.

След това завъртя дръжката и го остави да стои сам, в средата на хижата.

* * *

Беше го изоставила.

Ейдън се взираше невярващо в затворената врата. Истината в думите ѝ беше попаднала точно в целта, затова отиде до барчето, за да си налее два пръста от скоча. Пръстите му трепереха около чашата, а течността изгаряше стегнатото му гърло.

Какво беше направил?

Разумът му търсеше отговори. Предполагаше, че щом веднъж ѝ обясни истината за неговата самоличност, тя ще го разбере. Ще се справят заедно. Но започна да осъзнава, че Изабела не беше виновна. Тя знаеше коя е. И беше наясно какво иска.

Но той нямаше представа.

Стомахът му се сви от собствените му лъжи. Не, това не беше истина. Баща му знаеше какъв иска да бъде синът му: негово копие. Желаше да управлява Ню Йорк и ресторантите по неговите правила. Но Ейдън имаше друга представа за себе си — идеи, които живееха дълбоко в него, но и такива, от които твърде много се страхуваше, за да се бори за тях — беше прекалено уплашен да си признае какво желае.

Мислеше, че измамата беше начинът, по който да се защити и да намери това, което наистина му беше нужно.

И това се случи. Беше открил Изабела Самърс. Но заради същата тази лъжа, я изгуби.

Ейдън се втрени в затворената врата и се зачуди какво, по дяволите, трябва да направи.

* * *

Изабела сложи обутите си с пантофи крака върху масата и се пресегна за още една пълна шепа с пуканки. Джими Стюарт вървеше по заснежените улици в „Животът е прекрасен“, крещейки името на Мери. Въпреки че знаеше наизуст филма, вече беше плакала няколко пъти. Разбира се, след като преди две седмици Ейдън си тръгна, непрекъснато плачеше.

Изи въздъхна и погледът ѝ блесна при вида на злощастната ѝ елха. Светлинките блещукаха весело в памет на мъжа, с когото се бе срещнала преди месец в разсадника за коледни дръвчета. Краля на пастата. Най-богатият, най-желаният ерген в града. Заинтригуван от една начална учителка от малкия град.

Ама че майтап.

Дори вътрешният ѝ подигравателен глас не успя да я убеди, че времето, което прекараха заедно, беше лъжа. Когато Ейдън я целуваше и гледаше в очите, тя знаеше кой е той всъщност. Беше ѝ споделил истории за семейството си, възпитанието си и можеше да види как подбираше информацията, за да запази самоличността си в тайна. И все пак, нещо ѝ казваше, че ѝ се беше разкрил повече, отколкото пред другите жени, с които е бил.

Не че имаше значение. Беше разбрала, че се е върнал в Ню Йорк, без да каже нещо. Вероятно щеше да забрави за нея, веднага щом дойдеше Нова година, заобиколен от великолепни жени от светското общество, които се грижат за всяко едно негово желание.

Идиот!

Взе си още една пълна шепа пуканки и я сложи в устата си, когато звънна звънецът.

Изабела погледна надолу към опърпания си пеньоар, чехлите във форма на зайчета, старата си тениска и долнище на анцуг. Кой би могъл да е? Лиз би трябвало да е на гореща среща — цялото ѝ семейство щеше да се събира заедно за коледна вечеря утре вечер. Отиде до вратата и надникна иззад пердето.

Ейдън Хънтър стоеше на прага ѝ.

Изи избърса устата си с ръкава на робата, прокара пръсти през заплетената си коса и изстена. О, за Бога, какво правеше той тук на Бъдни вечер? Звънецът отново иззвъня и тя разбра, че явно я беше забелязал. Пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Ейдън?

Погледът му проучи вечерното ѝ облекло. В златистите му очи проблеснаха весели пламъчета и устните му се извиха нагоре в онази сексапилна усмивка, която я караше да иска да разкъса дрехите му.

— Може ли да вляза?

Махна с ръка към него да влезе и се зачуди дали може да изтича да си сложи някакъв грим. Но женските ѝ инстинкти ѝ напомниха за това, че тази връзка помежду им не би могла да просъществува.

— Любимият ми филм. — Посочи той към телевизора. — Не би ли желал всеки да има възможност да получи втори шанс?

— Ейдън, какво искаш? Бъдни вечер е. Да не би да си дошъл от града?

— Трябва да ти задам един важен въпрос — каза младият мъж.

— Можеше да се обадиш.

— Не и по този въпрос.

Изабела се чувстваше неудобно в чехлите зайчета и ѝ се прииска да беше облечена в сексапилна коктейлна рокля и да е с високи токчета. Запъти се към дивана и седна като упорито отказваше да застане пред него.

— Добре. Задай въпроса си, тогава.

— Сега, когато знаеш, че съм Краля на пастата, промениха ли се чувствата ти към мен?

Устата ѝ се отвори като на риба на сухо.

— Това е абсурдно.

— Не отговори на въпроса. Излъгах те, защото се страхувах. Беше права — не знаех какво искам. Но сега съм наясно. А ти знаеш ли какво искаш?

— Аз не съм се преструвала на такава, каквато не съм.

— Да, но склонна ли си да обичаш някого, който дори не пасва на представите ти за идеалния мъж. — Ейдън вървеше напред-назад, търсейки правилните думи. — Изи, не съм зъболекар от малкия град. Вестниците пишат ужасни неща за мен и понякога репортерите ме преследват. Обичам баща си, но той е деспотичен и често контролиращ, и затова винаги съм му се противопоставял. През цялото това време се страхувах, че ще намеря жена, която няма да ме види такъв, какъвто съм. Мислех, че ще ме иска заради парите, статута и семейството ми. Никога не съм предполагал, че няма да ме желае. Като глупак приемах, че аз съм награда. Докато не се появи ти. Сега се страхувам, че не съм достатъчно добър, за да бъда в живота ти.

Спря пред нея и докато говореше, изглеждаше беззащитен и уязвим.

— Моментът, в който спаси ужасното коледно дръвче, си паднах по теб. Харесва ми този малък град. Приятно ми е да се занимавам с ресторантьорство. И точно това ми липсваше. Говорих с баща ми и му казах истината. Ще се преместя от града. Ще отворя свой собствен ресторант „Краля на пастата“ точно тук в Покипси^[3]. Ще работя за себе си и ще прекъсна отношенията с баща ми. Искам да върша това, което обичам, но на място, където мога да създам свой собствен дом.

— Той замълча. — Обичам те, Изабела Самърс. И мечтая да създам този дом с теб. Ако все още ме искаш.

Изи се взираше в мъжа пред нея. Слабо бучене ехтеше в ушите ѝ. Бавно се изправи от дивана и отиде при него. Ръцете ѝ се протегнаха към лицето на любимия ѝ и сърцето ѝ се сви, а после се уголеми до чудовищни размери, което можеше да се конкурира с това на Гринч, след като коледният дух беше завладял душата му.

Заради вълнението, гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Твоя съм от момента, в който започна да се пазариш за цената на това дърво. Не ме интересува дали си богат, или беден и не ми пука как те наричат хората. Защото ти си мъжът, когото обичам. Докато ти си до мен, мога да се справя с любопитните репортери и динамичния си свекър. — Опря челото си на неговото и погали заблудения златист кичур. — Трябваше да бъда сигурна, че това, което наистина искаш, съм аз.

Устата му се спусна към нейната, предявявайки претенции към нея с властни и настоятелни набези на езика си. Тя зарови пръсти в косата му, повдигна бедрата си към неговите, възхитителният вкус на глада му за нея достигна до сетивата ѝ.

— Никога не съм знаел, че чехлите със зайчета могат да бъдат толкова секси — промърмори, като я повдигна и я положи върху възглавниците на дивана.

Изабела се разсмя и се зае с разкопчаването на копчетата на ризата му. Като наказание захапа леко рамото му и го почувства как потръпна в отговор.

— Радвам се, че ги харесваш. Нощница, с която ще си подхождат, е в Коледния ми списък.

— Може би никога няма да го открия. — Устните му проследиха чувствителните извивки от врата до гърдите ѝ. Дишането ѝ беше накъсано и учестено. — Мисля, че това е най-хубавият коледен подарък, който някога съм разопаковал. Толкова си сладка на вкус.

Дрехите изчезнаха и той я придърпа плътно към себе си. Мускулестото му тяло се притискаше към всяка една от пищните ѝ извивки.

— Ейдън. — Когато името му се откъсна от устните ѝ, той ги завладя, докато предявяваше претенциите си към нея. Беше се

стъмнило, а блещукащите светлилки на коледното дръвче хвърляха сянка върху стената. — Обичам те — прошепна тя.

— Аз също те обичам. Весела Коледа, скъпа!

И Изабела беше убедена, че това щеше да е една много добра година.

[1] Каноли — най-популярният сицилиански десерт. Представлява тестена фунийка, която се пълни на място пред клиента с вкусна смес. — Б.пр. ↑

[2] Olive Garden е американска верига неособено скъпи ресторанти, предлагаща специалитети от американската и италианската кухня. Тя е дъщерна фирма на Darden Restaurants Inc. Към месец май 2018 г. веригата притежава 892 ресторанта в световен мащаб и има приходи от 3,8 милиарда долара. — Б.пр. ↑

[3] Покипси е град в САЩ, административен център на окръг Дъчис, щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Дженифър Пробст

Заглавие: Празнична измама

Преводач: Illusion

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: Разказ

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8402>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.